

ČASOPIS

Co bylo, je a bude ve Slováckém divadle

březen / duben 2019

Obsah

Úvodník „Hlava mazaná“

Úvodní slovo ředitele divadla Michala Zetela 3

Bylo

„Mám pocit, že jsme si přestali uvědomovat, že opravdu žijeme na této planetě“ – rozhovor Blanky Šmejdovcové s režisérem a ředitelem Slováckého divadla Michalem Zetelem 4–5

Svěcení Kosmického jara v Uherském Hradišti – recenze nejnovějšího kusu Slováckého divadla 6–7

Mezičas 1

Ze zákulisí: Jak se žije na vrátnici Slováckého divadla 8–9

Je

Premiéra komedie Les: Rozhovor Blanky Šmejdovcové s režisérem inscenace Romanem Groszmannem 10–11

Mezičas 2

Dramaturgyně Iva Šulajová a překladatelka Alena Morávková o inscenaci Les 12–13

Bude

Fenomén Chicago: Zeptali jsme se režisérky Lindy

Keprtové, jak se těší do Uherského Hradiště 14

Máte rádi muzikály? Členové ansámblu prozradili, jaký muzikál mají nejraději 15

Co se v divadle chystá? 16

Mezičas 3

„Chtěl bych více promlouvat k současnosti“ – rozhovor Markéty

Špetíkové s režisérem Lukášem Kopeckým 18–21

Program březen–duben 22–23

Herecká předpověď počasí: David a Irena Vackovi 24

KONTAKTY: Ředitel a umělecký šéf: MgA. Michal Zetel, Ph.D.; Manažerka a zástupkyně ředitele: MgA. Jitka Honsová

Redakce ČASOPISU: Josef Kubáník; Mgr. Iva Šulajová; MgA. Markéta Špetíková; Blanka Šmejdovcová, Dis.;

Grafický design: Mgr. A. David Zezula; Grafické zpracování: Joker, Uherské Hradiště, Masarykovo nám. 35

Foto: MgA. Marek Malůšek, archiv Slováckého divadla

SLOVÁCKÉ DIVADLO Uherské Hradiště, příspěvková organizace,

Tyršovo náměstí 480, 686 01 Uherské Hradiště,

tel.: 572 55 44 55, mobil: 739 06 17 47, e-mail: smejdovcova@slovackedivadlo.cz,

www.slovackedivadlo.cz

**Slovácké
divadlo**

Úvodník „Hlava mazaná“

Milí přátelé Slováckého divadla,

Michal Zetel
ředitel divadla

máme za sebou dvě premiéry divadelní sezóny 2019 (Dva úplně nazí muži a Kosmické jaro), další dvě hry právě intenzivně zkoušíme (Kocourkov-Brod a Les) a vlastně již připravujeme i poslední kus, který na naše jeviště vstoupí ještě před prázdninami – muzikál Chicago. Zcela upřímně přiznávám, že zájem diváků o inscenaci Dva úplně nazí muži naprosto předčil naše očekávání, byť jsme v něj doufali, ostatně jako u všech projektů, které pro vás připravujeme. Ač se to zdá nemožné, předčil i zájem o náš dosavadní divácký trhák, a to inscenaci Úča musí pryč!, uváděnou v linii SLOFFÁCKÉ DIVADLO, která dosáhla téměř sta repríz za pouhý jeden rok. Váš zájem nás velice, velice těší a je pro nás o to více zavazující. Ptáte se však také i na vstupenky na inscenace, které ještě nevznikly. Skutečně... Množí se nám dotazy na lístky na Chicago a Přelet nad kukaččím hnízdem s argumentem, že na „Naháče“ a „Úču“ se není možné dostat, a proto si nechcete nechat ujít i další dva potenciální hity. Nezoufejte! „Úču“ a Dva úplně nahé muže budeme hrát tak dlouho, dokud je neuvidí celé Slovácko a přilehlé republiky tolikrát, kolikrát si budete přát, jen to bude možná chvíli trvat. A abyste věděli, že to myslíme vážně, nabízíme závdavek. Již teď v březnu dáváme do prodeje zářijové reprízy muzikálu Chicago. Kupujete sice zajíce v pytli, ale ten pytel je Slovácké divadlo a naši zajíci... Však víte sami. Neváhejte!

Přeji všem krásné a brzké jaro!

Bylo

Michal Zetel: „Mám pocit, že jsme si přestali uvědomovat, že opravdu žijeme na této planetě“

Režisér a ředitel Slováckého divadla Michal Zetel přivedl v únoru na jeviště hru českého spisovatele, dramatika, režiséra a spoluzakladatele legendárního pražského Činoherního klubu Ladislava Smočka, Kosmické jaro. Málo známý titul, proslavený dvěma inscenacemi ve zmiňovaném Činoherním klubu, uherskohradištská scéna uvádí momentálně jako jediná u nás a teprve potřetí se groteskně-nostalgická hra z roku 1969 objevuje na profesionálním jevišti.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Kosmické jaro lze těžko definovat. Je to filozofická hra? Groteska? Málokdo ji zná. Čím Vás osobně zaujala a proč jste se rozhodl ji ve Slováckém divadle inscenovat?

Hra mě zaujala hned z několika důvodů. Jednak miluju už dlouho Ladislava Smočka jako autora, který podle mě patří k nejlepším u nás. A taky mě zaujal fakt, že hru kromě něj dosud nikdo neinscenoval, přestože alespoň mně se v záplavě českých her jeví dlouhodobě jako jedna z nejvýznamnějších. Zaujala mě i poetika hry, kdy je za maskou zdánlivě nevinné „blbůstky“ schovaný docela zásadní filozofický vzkaz, který mě momentálně zajímá.

Jak jste zmínil, hra byla dosud uvedena u nás pouze dvakrát, a to vždy v Činoherním klubu v autorově režii. Proč myslíte, že po ní divadla nesahají častěji?

Zcela jistě jsou to určité „vnější“ technické důvody. Ta hra má dost velké obsazení, ale zároveň se nehodí pro městská divadla, pro velké budovy. Městská divadla hru neuvedou kvůli divácké komplikovanosti a menší si ji zase nemohou

dovolit z důvodu malé kapacity souboru. Kosmické jaro se zabývá nejdůležitějšími otázkami lidské existence. Proč vůbec existujeme? Kam směřujeme? Je možné nějaké spasení? Z neznámých důvodů se ale společnost těmito otázkami příliš zabývat nechce a člověk sám si tyto otázky nepoloží a odpoví nehlédá.

Původně jsme chtěli inscenovat hru britského dramatika a scénaristy českého původu Toma Stopparda The Hard Problem z roku 2015, která se podobnými tématy zabývá mnohem otevřeněji a komplexněji, ale je problematická zase z jiných důvodů. V tu chvíli se nám zase připomenul Smoček, protože celý inscenační tým má tu hru oblíbenou a vytouženou, a teď se ukázalo „okénko“, kdy by měla být uvedena. A děje se zvláštní věc, protože od té doby, co se Kosmickému jaru věnujeme, se témata, kterými se hra zabývá, vynořují kdekoliv. Což je ale zároveň jedno z témat hry (úsměv).

To zní každopádně tak, že Kosmické jaro je titul, který vyžaduje vnímavého až náročného diváka. Nemáte strach z toho, jak jej diváci přijmou?

Nemusí to tak být. Myslím si, že velmi podstatná výhoda této hry je v tom, že funguje v jedné rovině i jako zvláštní společenská groteska, kde se můžete v některých fraškovitých pasážích bavit tímto typem humoru. Kdo chce ale nahlédnout pod tuto komickou slupku, nalezne v ní i další témata. V tomto ohledu je pro mě Kosmické jaro trochu jako Fidlovačka,

což je obyčejná fraška se zpěvy, ale díky scénografii a určitým inscenačním postupům se například zdůrazní i závažnější národnostní otázky.

Řekl jste, že Smočkova tvorba se dá přirovnat k Čechovovi. Nosnost jeho her osobně vidím ve slovech, v tom, o čem se na jevišti mluví. V čem je podle Vás podobnost obou autorů?

Nemyslím si, že u Čechova je to jen o slovech. Naopak si myslím, že je to o tom, co se neřekne, co je napsané mezi řádky. Nebo se o něčem mluví, co se stalo, ale na scéně se to přímo neděje. Smoček píše a pracuje s vědomím toho, že tu něco jako Čechov existovalo a existuje a pak situaci posouvá a obohacuje svým specifickým humorem. Tento styl si osobně pojmenovávám spíš, jako kdyby Havel aktualizoval Čechova. Modernější dramatika, než je Čechov, ale ten fundament tam je.

Hlavní postava hry se jmenuje Pán domu. Co byste o něm řekl, jaký je?

Je to velice zajímavá postava. Kosmické jaro je kolektivní drama, kde vlastně nejsou další úplně zásadní role. Pán domu je taky jediný, kdo ve hře vystupuje v monolozích sám. U této postavy je možných několik výkladů. Je to velice naštvaný stařec, který se zlobí na celý svět kvůli tomu, že umírá, ale také to může být filozof, který se do poslední chvíle snaží nalézt odpovědi na zásadní otázky. Může ho hrát starý herec, ale já jsem vsadil na Pavla Hromádku, protože si myslím, že témata, kterými se zabývá postava, jsou zároveň i jeho témata.

Dá se říct, že ostatní postavy tedy jakoby symbolizují svět okolo a jsou těmi, kdo přinášají na scénu jiný pohled než Pán domu, nebo jsou to spíš groteskní figury?

Jsou to groteskní figury, jsou to určité typy, ale na rozdíl od her, které jsou celé psané v tomto duchu, u nich podivnost

a ztřeštěnost vychází přímo z psychologie postav a je výsledkem jejich životní pouti. Je to defilé, jak je i ve hře řečeno, a jsou tam zastoupeny všechny vrstvy společnosti, ale Pán domu se z nich nevyděluje, on je taky jeden z nich a sám sebe takto reflektuje. Napadá mě pojem „pražská kavárna“, Pán domu by byl jejím zástupcem. Nejlépe to definuje sám Smoček, který říká, že lidé jsou různých úrovní myslí a srdcí. To ale neznamená, že kdo má úroveň nižší, má nižší hodnotu.

Když jsem se snažila o Kosmickém jaru zjistit detailnější informace, narazila jsem na Slovník moderního českého dramatu a na stať Marka Lolloka, který píše, že jedním z témat hry je i vztah člověka k životnímu prostředí, takže je v ní akcentován i jakýsi ekologický podtext. Jak je toto téma ve hře důležité pro Vás?

Je to určitě jedno z témat, ale pro mě je rovnocenně ostatním tématům, kterými se Kosmické jaro zabývá. Téma životního prostředí vnímám v mnohem širším kontextu. Mám pocit, že jsme si přestali uvědomovat, že opravdu žijeme na této planetě, na jejím povrchu. Že to není nějaká věc, ale že opravdu žijeme na ní a jsme součástí ekosystému. Takže to není jen vztah k životnímu prostředí, ale i k lidem, k vlastnímu tělu, ale i k vlastní paměti. To, jak zacházíme s myslí, jak hnusně se chováme sami k sobě, to všechno je pro mě ekologie. Vztah mezi jednotlivými prvky. A myslím, že z toho nutně vyplývá, a k tomu podle mě enviromentální věda směřuje, že to, jak se chováme k sobě navzájem i k jiným živočišným druhům, jak zacházíme ale třeba i se spánkem, jak se chováme k vodě, se nám jednou vrátí. Zabijíme sami sebe. Máme pocit, že když zlikvidujeme jiný živočišný druh, je to něco jiného, ale likvidujeme sami sebe. Kdybych chtěl být hodně drsný, řeknu, že si močíme do vlastní sklenice. Znečišťujeme vodu, ze které

jsme z většiny „udělaní“, a to přece nemůže zůstat bez následků.

Takže si myslíte, že má Kosmické jaro potenciál přimět diváka, aby se při odchodu z divadla zamyslel?

Nemyslím si, že divadlo má tuto moc, tomu osobně nevěřím. Aktivistické umění určitě existuje, ale já nejsem jeho příznivcem. Pokud už člověk sám nad podobnými tématy přemýšlí, může mu to dát možná návod, jakým směrem se ubírat. Pokud by hra někoho tímto způsobem zasáhla a ovlivnila, dá se to brát spíš jako jakási nadstavba. Hra je spíš obrazem společnosti, než že by na ni měla mít nějaký přímý účinek.

Děkuji za rozhovor a přeji vše dobré!

Michal Zetel při zkouškách Kosmického jara

Bylo

Svěcení Kosmického jara v Uherském Hradišti

Krátce po třídenní divadelní přehlídce Zaráz, na které se Slovácké divadlo v Uherském Hradišti a sousední Městské divadlo Zlín už třetím rokem prezentují svými nejúspěšnějšími tituly, měla v Hradišti v režii Michala Zetela premiéru inscenace hry Ladislava Smočka Kosmické jaro.

Josef Mlejnek
divadelní kritik

Jde o mimořádnou událost v několikerém smyslu. Složitou, v několika rovinách a vrstvách se odehrávající scénickou existenciální rozpravu s podtitulem Defilé o třech dějstvích, napsanou téměř před půlstoletím, zatím nastudoval pouze sám autor v roce 1970 a znovu v roce 1995 na prknech Činoherního klubu. Text psal na míru velice silnému hereckému ansámblu, který měl na domovské scéně k oběma datům k dispozici – a vzhledem k nesnadnému tématu není patrně náhodou, že se Kosmické jaro zatím v jiném divadle nehrálo. I když jsem se právě na výše zmíněné přehlídce mohl přesvědčit o kvalitě slováckého souboru, vnucovala se otázka, jestli si umělecký šéf divadla nevzal příliš velké sousto a nevložil na bedra svých „poddaných“ úkol nad jejich síly. Scéně v Hradišti vévodí magický obraz Františka Kupky Kosmické jaro, jímž se autor inspiroval a podle něj také pojmenoval své vlastní literárně-dramatické dílo. Do haly rodinné vily je vkomponován mírně zchátralý obývací – křesla, stůl, knihovna –, typické prostředí intelektuální rodiny z šedesátých let. Když se tu začínají scházet hosté, působí trochu jako nějaké bratrstvo new-age, neboť jsou zahalení v černých pláštích s kápěmi a zdviženými prsty naznačují, že záhadný Pán domu má být někde nahoře. Jeden z hostů s bizarním jménem Pepýž, s hustou černou bradou jakéhosi gurua, si pohrává se siderickým kyvadélkem, přítomen je také prorok, který domu věští neblahé dny. Postupně se rozvíjí spádná koláž jakési vernisážové prázdnomluvy, slyšíme útržky vtipů a různých mouder tohoto světa – za prosklenou stěnou haly je zahrada, kde panuje bujaré veselí. Jako rujnou paničku Paní Hedviku vidíme „řádit“ Jitku Hlaváčovou, Josef Kubáník je nepřehlédnutelný v roli profesionálního svůdce Ing. Bedeckera. Probíhá defilé tohoto světa ne snad v pouhé jeho „mravní“ zkaženosti, ale v konfrontaci jeho brutálních zájmů s neutilitárním básnickým přebýváním člověka ve světě. Ve vzduchu visí skutečná hrozba: dům má být zbořen a ustoupit těžbě rudy. Když Dr. Slepice, dodavatel a ručitel „právních jistot“ výborně ztvárněný Pavlem Majkusem, pronese: *No ano. Slunce zapadlo, slunce vyšlo, zapadlo, vyšlo, a tak to jde pořád dál*, napadne nás při této evidentní aluzi na Beckettovo Čekání na Godota, že Pán domu se nakonec vůbec neobjeví. Zmýlená neplatí – setkáváme se s ním ve druhé části nazvané Třináctá komnata. Komnatu tvoří bílý domeček-*stan*,

„myslirna“, v níž se dotýčný skrývá pod zmuchlanými papíry – ale když ho tam posléze hledají, je už jinde. Pavel Hromádka ho ztvárnil jako na smrt nemocného starého muže, který v dlouhém monologu vyslovuje svůj soud nad světem. Hromádka se dokázal vyvarovat nebezpečí, že by se některé příliš tezovité (ne-li banální) úvahy mohly proměnit v pouhou tirádu. Myšlení nečiní jeho postavě potíže, byť svůj „odkaz“ vyslovuje s námahou, jen se „zpomalene“ a bolestivě pohybuje v prostoru. Na konci řeči si klade otázku: *Ale proč jsem tady vlastně vůbec byl?*

[RECENZE]

V závěrečné části vidíme portrét Pána domu s černou páskou, ale nikdo neví, kam se poděl. Někde se skryl, někam odjel? Bezprostřední hrozba likvidace domu je odražena, i když opilý majitel terénu nebo jeho poskok už do něj najel s bagrem. Dění tentokrát dominuje švagrová postrádaného, takzvaná Panímáma, typická slepice, jež stále nosí na stůl a vždy co nejnevhodněji vpadne do vážných debat svými obstarávacími reflexy a kuchyňskými moudry. Irena Vacková roli nepřehrává, pouze místy přehání „komično“, což u postavy Panímámy oslabuje nutnou groteskní samozřejmost. Patrně

posmrtné poselství Pána domu smí v úplném závěru přednést hlas jeho neteře, studentky Jany. A proč právě ona? Ve velice působivém ztvárnění Terezy Hrabalové nepředstavuje pouze nevinnost, ale také odhodlanost k čistotě, již v představení projevuje při obhajobě onoho básnického přebývání člověka v konfrontaci s tímto světem. V epitafu Pána domu, jako by už z jiné dimenze, zaznívá tato věta: *Možná že spějeme k jiným světům a věčnosti, kdo to ví?* Při představení Kosmického jara mi k ní vnitřní ozvěna donesla známou Leibnizovu otázku: *Proč vůbec něco je, proč není vůbec nic?* V hradištském Kosmickém jaru se mi jen potvrdila – a shrnula – zkušenost s kvalitou Slováckého divadla, kterou předznamenala přehlídka Zaráz. Smočkův text se navíc projevil nejen jako „hratelný“, ale přímo aktuální. Ne snad kvůli tomu, že tepe korupci a jiné nešvary, ale především proto, že vtahuje do neutilitárních otázek po smyslu lidské existence.

Slovácké divadlo Uherské Hradiště – Ladislav Smoček: Kosmické jaro. Režie Michal Zetel, dramaturgie Iva Šulajová, výprava Zuzana Přidalová, hudba Vojtěch Dlask, zvukový design Jonáš Svoboda. Premiéra 2. února 2019 (psáno z reprízy 4. února).

Recenzi zveřejnily Divadelní noviny 18. února 2019.

Kosmické jaro Slováckého divadla předvádí konfrontaci brutálních zájmů moderního světa s neutilitárním básnickým přebýváním člověka ve světě. Zleva Tereza Hrabalová, Martin Hudec, David Macháček a Jaroslava Tihelková

Mezičas 1

Vrátná Slováckého divadla Irena Foltýnková: „Ve Slováckém divadle vládne domácká atmosféra“

Divadelní vrátnice je důležité místo. Předávají se tady vzkazy, evidují se příchozí a odchozí lidé, vyřizují se důležité hovory a taky se dozvíte, co se zrovna v divadle děje, případně co zajímavého se již přihodilo. A člověk, který na vrátnici pracuje, je většinou ten první, kterého zaměstnanci divadla nebo návštěvy přicházející či odcházející z budovy uvidí. Je to osoba, která Vás vítá a která se s Vámi loučí. Ve Slováckém divadle na vrátnici vládnu ženy a jednou z nich je i Irena Foltýnková, která prozradila, jak to ve Slováckém divadle chodí.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Jaké to je pracovat ve Slováckém divadle?

Měla jsem z toho strach, ale nakonec jsem zjistila, že zbytečně. Ve Slováckém divadle mě přijali skvěle a vládne tu domácká atmosféra.

Jak dlouho už na vrátnici pracuješ?

Začínám sedmý rok.

Co tě na tvé práci baví a co naopak nebaví?

Co mě baví, to asi úplně nejde říct, je to kombinace více věcí. Ale nemám ráda nicnedělání, když třeba dvě tři hodiny sedím a nic se neděje. Mám ráda činnost.

Prozradíš, jestli jsou v divadle nějakí opozdilci?

Víceméně všichni chodí včas (úsměv).

Jakou nejkurióznější situaci jsi v divadle zažila?

Jednou jsem si zabouchla dveře a klíče zůstaly uvnitř. To bylo zajímavé.

Podařilo se ti někdy, objevit se i na jevišti?

Zaskakovala jsem za kolegyni rekvizitářku v komedii Mnoho povyku pro nic, kde jsem zapalovala na jevišti louče (úsměv).

Stalo se ti někdy, že jsi odešla a někdo zůstal v divadle zamčený?

Mně osobně se to nestalo, ale kolegyně zapomněla na naši dramaturgyni Markétku Špetíkovou, která zůstala nahoře v kanceláři.

Co je podle tebe nejdůležitější vlastnost, kterou musí vrátná mít?

Trpělivost a schopnost domluvit se s lidmi. A taky si musí umět s ledasčím poradit.

Co dělá vrátný?

Pozice vrátného zahrnuje jednoduché úkoly k zajištění ochrany majetku a osob. Kontroluje osoby na personálních vrátnicích a projíždějící vozidla. Provádí pochůzky a kontroluje střežený objekt dle obdržených instrukcí. Obsluhuje jednoduché mechanické a elektronické zabezpečovací zařízení, poplachovou a požární signalizaci a kamerové systémy.

Osobnostní vlastnosti

Vrátný (synonyma: domovník, portýr nebo správce domu, související profese: strážný, ostraha, hlídač, bezpečnostní pracovník či pracovník ostrahy) musí být člověk spolehlivý, zodpovědný, ukázněný, psychicky vyrovnaný, tělesně zdatný, s dobrou pamětí, schopný jednání s lidmi, rychlého rozhodování a zvládání krizových situací.

Profese vrátného v umění

Vrátný od Maxima (francouzsky: Le Chasseur de chez Maxim's) je francouzská situační komedie režiséra Claude Vítala z roku 1976, která byla natočena podle stejnojmenné divadelní frašky z roku 1918, s Michelem Galabruem v hlavní roli. V kontextu francouzské kinematografie jde celkově o pátou filmovou verzi tohoto námětu. Film byl natočen v době, kdy vrcholila popularita francouzských filmových komedií o četnících, kde si zahrála hned trojice herců známá z těchto snímků: Claude Gensac, Jean Lefebvre a Michel Galabru.

Děj filmu: Již přes osmnáct let nalhává Julien Mercier své rodině, že je podnikatelem a majitelem továrny na zeleninové konzervy. Ve skutečnosti získává svůj nemalý příjem v prosulém pařížském baru Maxim jako schopný, předvídavý, laskavý a úslužný vrátný. Jeho dvojí život probíhal bez komplikací až do dne, kdy Julienova žena Germaine slíbila svému bratrovi, že se postará o neprůbojného synovce Octava, jehož dospělou výchovu svěří svému manželovi. Tomu nezbývá než Octava zasvětit do svého výnosného řemesla.

Je

Režisér Roman Groszmann: „Ruská divadelní škola dodnes zůstává mojí radikální inspirací“

Režisér Roman Groszmann letos přichází poprvé do Slováckého divadla, aby divákům představil klasickou ruskou komedii Les. Tu napsal Alexander Nikolajevič Ostrovskij, a přesto, že vznikla už v roce 1871, patří dodnes k často uváděným hrám nejen u nás, ale i ve světě. Ve Slováckém divadle bude mít komedie premiéru 23. března.

Režisér Roman Groszmann

Blanka Šmejdivcová
šéfredaktorka

Inscenace Les bude Vaší první spoluprací se Slováckým divadlem. Jak se těšíte?

O Slováckém divadle je slyšet, účastní se festivalů, má z oblastních divadel, zejména těch moravských, jedno z nejlepších renomé u recenzentů, je to divadlo, kterému nejedno jiné může závidět divácké zázemí a pozici důležité instituce ve městě. Proto se těším, ale jsem také v očekávání..., jak to bude probíhat a co se z toho nakonec zrodí. A pak jsou tady Tereza Hrabalová a David Macháček, se kterými jsem se potkal na brněnské konzervatoři, tak jaksi přirozeně jim fandím, a teď s nimi budu moct opět pracovat. A je tady ještě můj spolužák, kamarád, spolubydlící, režisér (se kterým jsem dělal rád), kdysi i můj nadřízený a strůjce naší divadelní minulosti (ve které jsme si nacházeli naši divadelní budoucnost), a se kterým se znám skoro dvacet let – pokud mi nelhal, tak teď dělá v divadle ředitele.

Les Alexandra Nikolajeviče Ostrovského je označován jako hořká komedie. Co byste o hře řekl Vy?

Já, abych se přiznal, úplně nevím, co je to komedie hořká. Hořká čokoláda, s tím nemám problém, naopak, miluji ji,

nemám, co řešit. Ale hořká komedie? To by pak musela existovat i komedie sladká. Možná, když pod nějakým titulem objevím podtitul sladká komedie, už nebudu schopen režirovat nic jiného... Co vím, Ostrovského Les je i komedie, ale není jen komedie, a pokud v našem případě bude i ta komedie, tak doufám, že nebude bez chuti, už jakékoliv...

Čím Vás právě tento titul oslovil a jaký je Váš vztah k ruské dramatice?

Patřím k těm, kteří, co se týče umění, ukazují směrem na Východ – k Rusku. A nejen Dostojevskij, Bulgakov, Čechov atd., ale především ruská divadelní škola byla, a dodnes zůstává, mojí radikální inspirací (je zajímavé, jak málo inspirativní je ruská politika). Doposud jsem nikdy žádnou ruskou klasiku neinscenoval. Až nyní – asi jsem dozrál té drzosti, že si na to troufám. Možná i proto, že jsem v Ostrovského Lesu objevil jedenáct zajímavých postav, každá je jiná, výrazná, a když na to seženete jedenáct dobrých herců, tak z toho může být dobré divadlo. Taky proto jsem na to tady kývl.

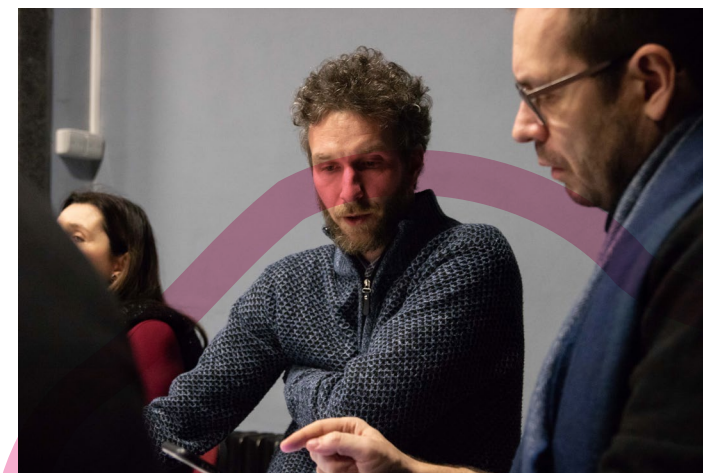
Spolu s Bouří je komedie Les nejznámější a nejuváděnější hrou A. N. Ostrovského. Myslíte, že má tato téměř sto padesát let stará hra, stále co říct?

Les se uvádí ve světě dodnes. Žádné české ani slovenské klasice z té doby se to nepovedlo. Domnívám se, že Ostrovskij, stejně jako Shakespeare, Molière či Goldoni před ním, napsal příběhy lidí, které se opakují, které zůstanou a ze kterých se nepoučíme. A napsal postavy, které stejně jako

v opeře, zůstanou ještě dlouho výzvami jak pro herečky, tak pro herce.

Jaký divadelní žánr je Vám blízký a máte oblíbeného autora nebo divadelní sen?

Dnes je „in“, když režisér má nějaký svůj rukopis, něco, podle čeho jeho inscenaci divák bezpečně rozezná. Mě na režii zajímalo dělat různé věci různým způsobem. Proto jsem se snažil naučit řemeslu, abych se mohl pustit do čehokoliv, i kdyby to nebylo něco, co by mě hned uchvátilo. Každá hra je rébus

Režisér Roman Groszmann a herec Josef Kubánik na zahajovací zkoušce inscenace Les

a mě zatím baví ho řešit. Mám rád dobře napsanou komedii, stejně jako psychologické drama, spíš mě ale zajímá, jak jsou napsané postavy ve hře, zda jsou příležitostí pro dobrý výkon herce nebo nikoli... A divadelní sny mě naštěstí netrápí, spím dobře.

Když jsem studovala Váš životopis, zaujalo mě, že jste vystupoval herectví i režii. Považujete to při své práci za výhodu a v jaké pozici se cítíte lépe?

Když režiju, tak bych radši hrál, a když hraji, tak bych radši režiroval. Zodpovědnost režiséra za celek inscenace je mnohem širší, náročnější, komplikovanější než zodpovědnost herce pouze za svůj výkon, na druhou stranu, herec musí hrát představení a zkoušet, kdykoliv se mu to naplánuje, a měl by to dělat naplno a s vášní, i kdyby se mu nechtělo. Člověk si nevybere. Ale to, že jsem hrál a byl v angažmá jako herec, je pro mě v pozici režiséra výhodou – myslím, že ty lidi na jevišti o něco lépe chápu, ale také můžu být na ně o něco náročnější.

Co vás nyní kromě práce ve Slováckém divadle čeká a kde jinde mohou diváci vidět Vaši práci?

Naposledy jsem v divadle premiéroval Cooneyho komedii Prachy? Prachy! v Šumperku, předtím Erbenovu Kytici ve Slezském divadle v Opavě. Do Opavy se budu vracet, měl bych tam režirovat hru Arnošta Goldflama Dámská šatna. Dřív mě ale čekají představení s maturitním ročníkem na brněnské konzervatoři.

Děkuji za rozhovor a přeji vše dobré!

Mezičas 2

Ostrovského hry dodnes popuzují ty, kteří na scéně mohou poznat sami sebe aneb profesionální herci demaskují falešné hraní pokryteckých společenských rolí i sami sebe

Iva Šulajová
dramaturgyně divadla

Je to v podstatě odvěký úkol divadla – okřídlené rčení „nastavovat zrcadlo společnosti“, ať už skrze očistění smíchem v komedii, nebo skrze katarzi (vnitřní očistu člověka následující po dramatickém zážitku ohrožení nebo zla) v tragédii a dramatech. „Komunikace komunikací o komunikaci“, zní stručná definice divadla známého teatrologa Iva Osol-sobě a znamená, že živí lidé na jedné straně (herci) komu-nikují s živými lidmi na straně druhé (diváky), činí tak skrze komunikaci (herců) mezi sebou na scéně, a předvádějí nám tak přímou (většinou dialogickou) komunikaci postav, které představují v rámci daného příběhu. V tom tkví jedinečnost divadelního umění. Někteří dramatikové jdou v této složité matematické rovnici dramatu ještě dále a vloží do hry o jednu komunikaci navíc – výsledkem je tzv. „divadlo na divadle“ nebo „hra ve hře“. Pomineme-li fakt, že poodhrnu-tí zákulisní roušky divadelního prostředí je pro diváky samo o sobě vždy velmi přitažlivé, může být tímto kompozičním prvkem dosaženo též kýženého dramatického napětí nebo naopak rozuzlení: srovnajme si např. nedávno uvedenou komedii Michaela Frayna Bez roucha, v níž nastudování komedie Sardinky, sardinky! sledujeme v rámci hry o tom, jak to vypadá v zákulisí při zkoušení divadelní hry (herci zde hrají každý dvě postavy – herce, účinkujícího v komedii Sardinky, sardinky!, případně režiséra, a zároveň konkrétní postavu hry Sardinky, sardinky!), nebo třeba slavnou scénu z Shakespearova Hamleta, kde mladý princ Hamlet sepíše a s potulnými herci secvičí hru o zabití krále nalitím jedu do ucha a nechá skutečného vraha svého otce, strýce a sou-časného krále Claudia, spolu se svou matkou, královnou Gertrudou, tuto produkci sledovat – jejich reakce potom poslouží jako „důkaz“ vraždy. V komedii Les se nám těchto divadelních prostředků rovněž dostane vrchovatě. Původně zamýšlenou rodinnou

Medailon A. N. Ostrovského

Alexandr Nikolajevič Ostrovskij (1823–1886), svě-toznámý dramatik, se narodil v Moskvě. Patriar-chální prostředí jeho rodiny i jeho pozdější služba u obchodního soudu ho dostatečně obeznámily s životem a mravy ruských kupců, měšťanů a úřed-níků. Od mládí miloval divadlo a vytvořil na padesát her, navazujících především na tvorbu N. V. Gogola. Počáteční zaujetí slavjanofilskou koncepcí ho pozdě-ji, v 50. letech, opustilo a přešel do protichůdného tábora kolem časopisu Současník. Jeho nová orien-tace se projevila v komedii Výnosné místo (1857), zacílené proti úplatkářství a kariérismu a prozrazující vliv Gribojedovova Hoře z rozumu. V tragédii Bouře, zhudebněné Leošem Janáčkem pod názvem Káťa Ka-banová, vylíčil marný pokus o vzpouru hlavní hrdinky proti starým pořádkům rodinného života. V komediál-ním pojetí se k tomuto tématu vrací v Balzaminovově ženitbě nebo v komedii Kdo hledá, najde. „Láska, zápasící s předpotopními poměry v manželství a v ro-dině se stala námětem řady pozdějších dramát, např. komedie Horoucí srdce (1869), Nemá kocour pořád posvícení (1871) a dalších.“ Z nových rysů poreformní ruské společnosti autor vytěžil téma vzrůstající moci peněz nad lidmi v dramatech Šílené peníze (1870), Nebylo groše a najednou dukát (1872), Vlci a ovce (1875), I chytrák se spálí (1868), Les (1871) nebo Bažina (1866). K tragickému ženskému osudu znovu obrátil pozornost v dramatech Bez věna (1879), Srdce není kámen (1880), Talenty a ctitelé a Viníci bez viny (1884). Výjimkou byla pohádková alegorie Sněhurka (1873). Střídání tragických momentů s komickými a groteskními, výrazné typy, přesná kresba a atmo-sféra prostředí – to všechno předurčilo autora jako předchůdce dramatiky A. P. Čechova.

(Slovník ruských spisovatelů, 1972, autor Ladislav Zadražil)

komedii A. N. Ostrovskij postupně obohacoval o satirické a sociálně kritické prvky nejen dějovou linií příběhu, v níž narůstá motiv prodeje lesa statkářky Gurmyžské a neka-lých obchodních praktik jeho kupce Ivana Vosmibratovova a vrcholí motiv lakoty Gurmyžské skrývaný za předstíranou dobročinností, ale především skrze začlenění postav dvou potulných, provinčních (dnes bychom řekli spíše oblastních) herců – tragéda Nešťastlivce (zároveň dlouho neviděného synovce statkářky Gurmyžské) a komika Šťastlivce. Autor, jenž své zkušené sarkastické ostří, broušené osobní zku-šeností úředníka u obchodního soudu a znalostí malo-městských poměrů života středních vrstev, prokázal už v mnoha předchozích hrách (někdy i tehdejší cenzurou zakázaných či okleštěných), tu skrze postavy Nešťast-livce a Šťastlivce dosahuje komického i tragikomického účinku zároveň. Nepřipraví nás o herecky vděčné, tak-řka tzv. „předscény“ ve stylu dvojic Voskovec+Werich, Werich+Horníček ad. – oblíbené, a rovněž často satirické improvizace na téma hereckého života – přitom však Nešťastlivcovo jednání na statku Gurmyžské představuje současně vrcholné demaskování zdejší pokrytecké spo-lečnosti, která si libuje v „hraní her“ nejen na své okolí, ale především sama na sebe v takové míře, že už to sama ani není schopna prohlédnout. Jak o hře krásně ve své době napsal Jan Neruda, „svléká lid do naha a nedává pravdě ani fíkového listu na tělo.“ A právě k tomu je potřebné a takovou sílu může mít, a dodnes má, divadlo. Co kdyby-chom náhodou ani dnes netušili, jakou masku jsme si před okolním světem vlastně navlékli a proč? O oblíbě hry svědčí její dlouhá inscenační tradice, po-četnost repríz a časté nasazování do dnešních dnů. Na autorově domácí půdě dosáhlo např. nastudování ruského avantgardního režiséra V. E. Mejercholda z roku 1924 tisíc tři sta osmadvaceti repríz. Spolu s hrou Bouře (u níž je známá též její Leošem Janáčkem zhudebněná podoba pod názvem Káťa Kabanová) je Les Ostrovského nejznámější a nejuváděnější hrou. Role Nešťastlivce a Šťastlivce jsou často životními hereckými úkoly známých uměleckých

Alena Morávková – překladatelka

osobností. Ve Slováckém divadle se v těchto rolích mohli při posledním uvedení Lesa režisérem Milošem Hynštem v roce 1970 blýsknout herci Lubomír Vraspír a Jaroslav Kyn-cl. V současném nastudování režiséra Romana Groszmanna se můžeme těšit na dvojici Jiří Hejzman a Josef Kubáník. Podívat se pravdě do očí skrze hru herců na scéně může být velmi očištné. V případě Ostrovského Lesa je to ale záro-veň i velmi humorné, neboť divadlo, to nelitostné zrcadlo nastavované lidské společnosti, zde komicky obrací optiku i samo na sebe.

A. N. Ostrovskij Les

Komedii Les napsal Alexandr Nikolajevič Ostrovskij v roce 1871 a nejprve vyšla v časopise Vlastenecké zápisky. Ještě před otištěním v časopise se četla v lite-rárních a uměleckých kruzích. První scénické uvedení se uskutečnilo v petrohradském Alexandrinském divadle v roce 1871. Jeden z nejnadšenějších ohlasů byl ohlas I. S. Turgeněva, který napsal záhy po premiéře autorovi: „... taková nádhera! Postava tragéda je jedna z Vašich nejúspěšnějších.“ Kritici poukazovali na příbuznost herce Nešťastlivce s Donem Quijotem a Šťastlivce s jeho slu-hou Sancho Pansou. Postavy statkářů Milonova a Boda-jeva jim zase připomínaly statkáře Manilova a Sobakeviče z Gogolových Mrtvých duší. V průběhu času se Les stal jednou z erbovních inscenací moskevského Malého divadla a v jednotlivých rolích excelovali nejlepší ruští herci. Kritici oceňovali výstižnou charakteristiku postav i satirickou rovinu, „... kde byly postaveny na pranýř ruské současné neduhy.“ Figuru Gurmyžské přirovnávali k „ženskému Tartuffovi“. Ve 20. století se k Malému diva-dlu přidávaly další scény. Je známá např. Mejercholdova inscenace v Divadle Revoluce v roce 1924. Jádrem komedie je monolog herce Nešťastlivce, který recituje úryvek ze Schillerových Loupežníků a vmete přitom do tváře Gurmyžské a její společnosti, že ne oni, herci, ale rádobý počestná společnost Gurmyžské jsou komedianti, kteří hrají komedii se svými příbuzný-mi, svým okolím, a nakonec i sami se sebou. Naopak chudý herec Nešťastlivce je charakterní člověk, který má soucit s těmi, kdo trpí, a snaží se jim pomoci, jak to dokazuje na přístupu k neteři Gurmyžské Axjuše. Aby jí pomohl ke štěstí, nelituje vydat svoje poslední peníze na tento dobrý skutek. Ovšem Axjuša už není pasivní hrdinka z Bouře, prohlédne komedii Gurmyžské a dokáže své tetě oponovat. Herce v reálném životě provází i řada komických situací a také díky tomu, si tato Ostrovského komedie vydobyla zasloužený úspěch u diváků. A motiv peněz, této zlaté modly Gurmyžské a jí podobných, je aktuální i pro naše současné diváky.

Alena Morávková

Bude

Režisérka Linda Keprtová: „Kolem muzikálového žánru jsem zatím pouze kroužila“

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Režisérka Linda Keprtová nastuduje v letošní sezóně ve Slováckém divadle americký jazzový muzikál Chicago. Přípravy tohoto slavného muzikálového kusu, jenž je jedním z neočekávanějších titulů Slováckého divadla letošního roku, odstartovaly už na konci ledna. Diváky čekají desítky účinkujících, živá kapela, a především slavný příběh, který filmovým tvůrcům vynesl před šestnácti lety šest Oscarů. Slavnostní premiéra se uskuteční 22. června.

Jak se těšíte na spolupráci se souborem Slováckého divadla?

Na spolupráci se souborem Slováckého divadla se těším moc. Všechny návštěvy a kontakty, které zatím s Vašimi kolegy proběhly, byly moc příjemné, srdečné, moravská rovina se na mě usmívala při každé návštěvě. A protože mám v tomto regionu i mnoho přátel, těším se na pobyt v Hradišti i z čistě osobních důvodů.

Považujete slavný muzikál Chicago za výzvu?

Ano. Kolem muzikálového žánru jsem zatím pouze kroužila, ještě nikdy jsem neměla možnost, a snad ani ambici, ho chytnout za pačesy tak pevně, jako právě u vás. Za tuto příležitost jsem velmi vděčná, protože procházku do jiného žánru, než jakým jsem poslední léta obklopena, považuji za výlet,

který je už teď, ve fázi příprav, výletem přinejmenším dobrodružným. Ale v ten se většinou přehoupne každé cestování v čase a prostoru.

Jaký je Váš oblíbený muzikál a proč?

Tak v pubertálním věku to byl rozhodně muzikál Hair! Rozevlátá touha měnit svět, se starostmi momentálního okamžiku. Poté jsem se bezesporu zamilovala do Jesus Christ Superstar (a nechala se pokřtít), dnes občas při práci poslouchám Les Misérables v podání Royal Philharmonic Orchestra.

Linda Keprtová

narozena v České Třebové, patří v současnosti mezi nejvyhledávanější operní režiséry mladé generace. Je absolventkou Janáčkovy akademie múzických umění v Brně, obory Dirigování sboru a Operní režie, a již během studia jí byla udělena Cena Nadace Leoše Janáčka za režii inscenace Její pastorkyňa v rámci festivalu Janáček Brno 2008. Za její nejvýraznější režijní práce jsou považovány inscenace Don Quichotte Julese Massenet, který byl oceněn Cenou kritiků na festivalu Opera 2013; Dialogues des Carmélites Francise Poulence; La Traviata Giuseppe Verdiho; Její pastorkyňa Leoše Janáčka; Údolí suchých kostí Vladimíra Franze; Ariadna na Naxu Richarda Strausse či Eva Josefa Bohuslava Foerster. V roce 2013 obdržela nejvýznamnější divadelní cenu na Slovensku, DOSKY, za režii opery Dialogy karmelitek ve Státním divadle Košice.

Bude

V červnu bude mít ve Slováckém divadle premiéru jeden z neočekávanějších projektů roku, slavný americký jazzový muzikál Chicago v režii Lindy Keprtové. Členů ansámblu jsme se tentokrát zeptali, jaký je jejich oblíbený muzikál.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

David Macháček: Les Misérables – Bídníci. Geniální muzikál plný nepravoplné, promyšlené a neokázalé hudby. Skvělé herecké a pěvecké příležitosti pro herce ke hraní, ale i pro diváka ke koukání.

Josef Kubáník: Mám rád každý muzikál, ve kterém nehraju. Sám totiž pohybem nevládnou, při tanci vypadám jako po obrně, mám problém udělat krok sun krok, překážejí mi nohy i ruce, a tak se raději dívám na kolegy a jejich brilantně provedené otočky, zvedačky a jazzové figury, než abych jině sužoval pohledem na mě. Ovšem v parodii na muzikál si rád zahraju hlavní roli.

Monika Horká: Inu, jsem založená spíš „činoherně“. Přesto mám pár muzikálů srdcovek. Třeba My fair lady. A nejen proto, že předlohou je Pygmalion od Shawa. Velice se mi líbí i libreto od Lerner. (Mimochodem ten Lerner byl vtipný chlapík! Tvrdil například, že kašel v divadle není respirační onemocnění, ale kritika... Vždycky, když se v sále začne kašlat, vzpomenu si na to.)

Pavel Hromádka: První muzikál, který jsem kdy viděl, byl Jesus Christ Superstar. Původní filmový, čili v angličtině s českými titulky. Bylo mi tehdy 19 let a tento hudební film byl pro mě zjevením. Nenapadlo mě do té doby, že by muzikál mohl vypadat nějak takto – bigbít, myšlenka, přesah, angažovanost (politickou, náboženskou i osobní angažovanost herců a tanečníků jsem z toho cítil), výkony úžasné s naprostým nasazením. Žádná formálnost a zábavovost, jak jsem si do té doby o muzikálech myslel.

(A o mnoha tak smýšlím dodnes.) Pak jsem ještě viděl muzikál Hair, taky ve filmové podobě v původním znění. Takové projekty v podobě muzikálů mají podle mého smysl. Nějak se k něčemu vyjadřují a na rozdíl od činohry jsou rozšířeny o dokonalou hudební, pohybovou, stylovou formu, která je samostatným jazykem. Není činoherní, je muzikálová. Pěkné zpívání s koketními choreografiemi, to mě ale nebere... Já si prostě přeju, aby „o něco šlo“. Ať už v knížce, písničce, básni, činohře, opeře, muzikálu, soše, obrazu či já nevím, jaké druhy ještě umění může mít. I v zábavě může „o něco“ jít. Klidně i o život. A přesto to může být sranda. Jestli o nic nejde a chceme se jen dívat či poslouchat něco sladkého, tak k tomu se moc nehlásím.

Jitka Hlaváčová: Moc nesleduji, jaké nové tituly muzikálů se objevují na divadelní scéně, a ani je příliš nevyhledávám. I když si i ráda zatancuji a zazpívám, mám mnohem radši činohru. Pokud se ale k muzikálu u nás v divadle dostanu, mám ráda ty, které mají silný a zajímavý příběh, skvělou muziku s několika hity, velkolepá taneční čísla a prostor pro herecké příležitosti. Takový pro mě byl například muzikál Pokrevní bratři, Cikáni jdou do nebe, Sugar – Někdo to rád horké či Donaha. A Chicago k nim bude určitě také bezesporu patřit!

Petra Staňková: Nejradši mám muzikál Pomáda. Když jsem byla malá, tak jsem si neustále zpívala písničku Letní láska a měnila hlasy podle toho, jestli zpívala Sandy nebo Danny. U toho jsem v obýváku skákala po gauči a fantazie jela na plné obrátky. Dnes jsem vděčná, že si díky divadlu můžu zahrát v jakémkoliv muzikálu, protože s mým hudebním talentem je to spíš zázrak, že mě neschovávají za oponou, ale dovolí mi jít i před diváky.

Bude

Co se v divadle chystá?

Loučí se Kříž u potoka a Rodina Tótů

Na března jsou ve Slováckém divadle naplánovány dvě derniéry. V úterý 5. března od 18 hodin budete mít možnost naposledy zhlédnout drama Karoliny Světlé Kříž u potoka v režii Martina Františka a ve středu 13. března od 17 hodin Rodinu Tótů maďarského dramatika Istvána Örkénye v režii Igora Stránského.

Simona Stašová znovu odehraje Shirley Valentine

Bravurní komedie Shirley Valentine o hledání sebe sama je určena nejen ženám středního věku, ale všem, kdo mají rádi dobrou zábavu. Ve Slováckém divadle one woman show Simony Stašové v režii Zdeňka Kaloče uvedeme v pátek 22. března. Představení je již beznadějně vyprodáno.

Na kus řeči s Pavlem Šupinou

V roce 2019 jsme pro vás připravili nový besední pořad v Kafe Uprostřed v Uherském Hradišti, který nese název Na kus řeči s Pavlem Šupinou o novém kusu. Moderátor Pavel Šupina, herec Slováckého divadla, vás vždy v pátek před premiérou seznámí s tvůrci a herci, kteří se na dané inscenaci podíleli, a společně vám dají nahlédnout pod povrch samotné inscenace. Beseda k premiéře hry A. N. Ostrovského Les v režii Romana Groszmana se uskuteční v pátek 22. března od 19 hodin.

Pavol Seriš přiveze stand-up comedy Pri kase

Parodie na dnešní konzumní společnost vychází jak z reálného, tak absurdního základu. Autorská směs stand-up comedy a pohybového herectví ze světa obchodu, bez jehož návštěvy si pomalu neumíme představit ani den. Komedie získala Cenu diváka na mezinárodním festivalu netradičních divadel Kopřiva 2017. Představení proběhne ve čtvrtek 14. března od 19 hodin na Malé scéně.

V dubnu bude mít premiéru originální novinka Kocourkov-Brod

Kocourkov-Brod je železniční stanice, do níž vlak nejedí. V Kocourkově žije dívka. Do vedlejší vesnice, kde bydlí její nastávající, vede pouze jediná cesta – přes brod. Jestli se snoubenci k sobě dostanou a jakou cenu za to zaplatí, o tom rozhodnou životní zkušenosti, postoje a názory společnosti, která se náhodně sešla na last minute dovolené u břehů Středozemního moře v sanatoriu pro osoby trpící chronickým blahobytem. K evropským břehům Středozemního moře se ovšem snaží přebrodit také afričtí uprchlíci. Klienty sanatoria tak nenadále spojí společenská hra Brod. Začíná závod o život – ale nikoli o ten vlastní. Satira o tom, že společnost, kterou kritizujeme, tvoříme my sami. Premiéra novinky, která vzniká přímo pro Slovácké divadlo, se uskuteční v sobotu 13. dubna. Režie se ujal Šimon Caban.

Přední český filmový a divadelní tvůrce Šimon Caban uvede v dubnu ve Slováckém divadle autorskou hru Kocourkov-Brod, která vznikla přímo pro uherskohradištský soubor.

Opět chystáme Kabelkový veletrh

Kabelkový veletrh NADĚJE je unikátní dobročinná akce. Darováním nebo zakoupením darované kabelky přispějete na podporu lidí s handicapem. Zájemci mohou kabelky, které jsou stále nositelné, přinést na některá ze sběrných míst. Darované kabelky pak budou prodávány za symbolickou cenu na Kabelkovém veletrhu 29. dubna od 15 hodin ve Slováckém divadle.

Křížovka bez nápovědy

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
A																
B																
C																
D																
E																
F																
G																
H																
I																
J																
K																
L																
M																
N																
O																
P																
R																
S																
T																

Vladimír Salčák
Autor Křížovky bez nápovědy

VODOROVNĚ: **A.** Jednotka elektrického odporu, iniciály představitele koktavého čerta Omnimora z filmu Hrátky s čertem, olympijský výbor, italsky cesta nebo ulice. - **B. TAJENKA.** - **C.** Nula, zkratka Massage in Schools Programme, výrobce nákladních automobilů, předložka pojící se s 2. pádem. - **D.** Filmový hrdina Sylvestera Stallone, tuhl. - **E. TAJENKA.** - **F.** Římsky 506, křestní jméno amerického herce Avery (1915–1973), zájmeno, křestní jméno Bond Girl Seydoux. - **G. TAJENKA.** - **H.** Hlavní uzávěr plynu, česká státní zpravodajská služba, zkratka pro splet propojených tepen a žil při vzácném cévním onemocnění, název lyží za první republiky. - **I.** Latinsky vím, kaprovitá ryba, křestní jméno herce Sharifa. - **J. TAJENKA.** - **K.** Léčivý kaktus, tohoto dne, řecký bůh lásky. - **L.** Krčma, riziko, výrobce kožesin. - **M.** Plyn, stará SPZ Ústí nad Labem, flanderské město s 2000 let starým tisem, oznámil (např. StB). - **N. TAJENKA.** - **O.** Tvrdá samohláska, zkratka svátku železnice naposled slaveného v zaji v Českých Budějovicích, žací nástroj, nenáviděná povinnost živnostníků, spojka. - **P.** Méně než málo, název písmena pohybu šachového koně, zkratka filmařského města v USA, iniciály amerického herce a oscarového režiséra, pytel na ryby. - **R. TAJENKA.** - **S.** Výpadek paměti po alkoholu, rybářská či chirurgická svorka, obyvatel Blízkého východu. - **T.** Malý pes, nejstarší a největší mládežnická organizace na světě, část názvu hry G. Preissové (ve Slováckém divadle v roce 2000). **SVISLE:** **1.** Římsky pětset. - **2.** Římsky pět. - **3.** Slovensky knižně zastarale program (dňa), iniciály Skupových dřevěných herců, zkratka mezinárodního sdružení lidí léčících se z alkoholismu, bankovní cenné papíry, zkratka Národní komorní opery Praha. - **4.** Básnický

kůň, utkání, slovácky vsáknutí, útěk vzduchem, zájmeno, zkr. Okresního kulturního střediska. - **5.** Německy domov, nebo, zkratka kalifornské společnosti zabývající se informačními technologiemi, bod v judu nebo v karate, hardrocková skupina citovaná v inscenaci Úča musí pryč!, zdá se mu. - **6.** Dětský pochoutka, mlátiti, jméno herce Polívky, chudoba, lahodný nápoj. - **7.** Nepodpořit, anglická spojka – symbol &, Čapková hra, krátké hudební filmy. - **8.** stará SPZ Strakonice, autor hudby muzikálu Šakalí léta, vyměňoval, zkrácené trnovité větévky na trnkách, umělecké jméno francouzského zpěváka Matthieu Chédid. - **9.** Zájmeno, slovenský herec ze seriálu Ranč U Zelené sedmy, zavlkl, přemožitelka Kvitové na Australian Open, označení sportovního kapitána. - **10.** Obec u Kunžaku, antoušek, kujný nerost, prostor pro sledování divadelních, hudebních nebo sportovních akcí. - **11.** Římsky pět, půl tisíce a jedna, odebral, orgán přemýšlení, údajná aplikace v mobilu pro herce, slovensky první roční období. - **12.** Nakladatelství pro čtenářky romancí, římsky 550, mezinárodní kód Španělska, domácí Miroslav, sportovní úbor, nemocniční oddělení. - **13.** Chemická značka zlata, tady, výrobce kol, výrobce kuchyňských spotřebičů, křestní jméno spisovatele Pavla, otrok. - **14.** Nástroj na úpravu vlasů, Evropan, Spojené státy, americký herec ze seriálu M*A*S*H, původní přezdívka jednoho z nejkrvavějších diktátorů Josifa Vissarionoviče Džugašviliho neboli Stalina. - **15.** Poslední písmeno abecedy. - **16.** Římsky jedna.

NÁPŮVĚDA: V těchto místech obvykle hledávají zoufalí luštitelé zd-
chranu, leč tato vskutku velmi těžká křížovka skrývá mnohá překvapení.
Je divadelní každým coulem. Nápověda nenahodí ani slovo, režisér po-
žaduje záměrně, a proti všem zvyklostem, opacně zapisovat do mřížky
CH a OL, v textu se to hemží herečkami a herci, zpěváky, skladateli,
spisovatelé, komedianti i jednolitými vtipky.

Tak zlomte vaz!

Mezičas 3

„Chtěl bych více promlouvat k současnosti“ rozhovor s Lukášem Kopeckým

Nalézt režiséra, který nastuduje komedii, bývá záludné. Letos se tohoto úkolu ujal Lukáš Kopecký, kmenový režisér Českého rozhlasu, a pro Slovácké divadlo připravil Dva úplně nahé muže s Tomášem Šulajem a Pavlem Šupinou v titulních rolích.

Markéta Špetíková
dramaturgyně divadla

Oblastní divadla

Lukáši, pohostinsky režiruješ v řadě divadel – v Mostě, ve Zlíně, u nás. Jaká je situace v oblastních divadlech?

Nejsem si jist, že to lze zobecňovat, liší se to kraj od kraje. Slovácké divadlo považuji za mimořádný případ – vymyká se tomu, co zažívám jinde. Například v severních Čechách je velký problém lidí do divadla vůbec dostat.

Kde vidíš příčinu?

V severních Čechách mají lidé úplně jiné problémy, než aby si mohli dovolit tu příslovečnou kulturní „nadstavbu“. Nezaměstnanost například. Získat v těchto divadlech nové diváky a nabízet jim náročnější kusy, je boj. Boj, který je ovšem nutné vést.

Zkoušejí tamní divadla hrát o tom, co místní skutečně trápí – ať už je to zmiňovaná nezaměstnanost nebo třeba vyloučené lokality?

Taky si myslím, že by to zabralo. Jenže jde o to, jakou odvalu má ten, kdo je za divadlo odpovědný. Právě jemu to totiž padne na bedra. A když se rozhodlá učinit odvážnější kroky, v prvních měřitelných výsledcích vždycky nastane úbytek diváků a panika zřizovatele. Takže si to ti lidé spíš nedovolí.

V divadlech ti tedy schází odvaha?

V některých divadlech opravdu cítím opatrnickví a našlapování. Všímám si třeba pošilhávání dramaturgií jednoho divadla po druhé, co se kde hraje. Vždycky jsou nějaké tituly módní – ať to bylo drama Královna Margot, netradiční detektivka Podivný případ se psem nebo mužská komedie Testosteron. Tyhle tituly prolétly pěti šesti českými či moravskými divadelními domy, ale nepřičítám to jejich kvalitě. Někde zkrátka zafungují a další je chtějí zkusit taky. Proběhla vlna Přeletů nad kukačím hnízdem, který jste zařadili do předplatného pro letošní rok. Máte takový appendix (směje se).

Podobné případy jsem si vyhledávala, protože už jsme se o tom spolu jednou bavili. Zamilovaný Shakespeare se hraje hned na pěti scénách, komedie Splašené nůžky v sedmi divadlech, Škola základ života v pěti, Noc na Karlštejně v sedmi. S Thiérym se taky roztrhl pytel...

Je to škoda i pro samotné autory, protože se zredukuje na jeden dva tituly, a přitom mnohdy napsali lepší věci.

Divadelní přehlídku Zaráz pořádáme mimo jiné i proto, že nám schází důsledná reflexe ze strany divadelní kritiky nebo i zkušenějších novinářů. Pociťuješ tenhle nedostatek taky?

Ano. Bez kritiky hrozí, že bude divadlo zahleděné do sebe. Neuvidí souvislosti, celek. Například mostecké divadlo tímhle vyloženě trpí. I když vznikne zajímavá nebo pozoruhodná inscenace, tak se o tom širší veřejnost nedozví, protože tam nikdo z kritiků nejedí.

Klíčovým faktorem pro tvorbu repertoáru oblastních divadel bývají divácké schopnosti. (Musíme mít určité divácké zkušenosti, abychom některé inscenace přijali nebo dovedli prožít.) Jak se s tímhle faktorem daří divadlům pracovat?

A má být vůbec zvyšování těchto kompetencí naše starost?

Já si myslím, že to náš úkol je. Zrovna v případě zlínského nebo hradištského divadla jste v tom coby umělecké vedení v bavlnci, protože tu existuje kontinuita od šedesátých let, kdy se tu vystřídali velkáni české režie Miloš Hynšt, Alois Hajda a další, kteří svým výrazným rukopisem zanechali stopu, na níž se dá stavět, k níž se dá odkazovat. Divák byl kontinuálně „vychován“, byť to slovo nemám rád. Byl kultivován vytříbenějším, vkusnějším způsobem.

A přesto, když se hrály inscenace Zlatý drak nebo Měsíc nad řekou, tak diváci odcházeli...

Ale tím se jim posouvají hranice. Jednou už takovou poetiku viděli a příště už je tolik nezasáhne. Myslím, že i konfrontace, narušení komfortní zóny je nesmírně důležité. Jinak se budeme uzavírat ve vlastních myšlenkách, bublinách, v úzkoprsosti. I zdravá provokace – ne naschvál – k tomu nezbytně patří.

Když připravuješ nějakou inscenaci, zvažuješ i tuhle rovinu?

Nepovažuji se za provokatéra, v jádru věci jsem konzervativní člověk. Současně tu a tam vyhledávám věci, které ten klid naruší. Když mě něco rozčílí, tak se snažím dopátrat, proč mě to rozčiluje. Kolikrát čtu autory, kteří mě vyloženě štve – ale už to ve mně něco vyvolává, už si můžu něco pojmenovávat. Díky té provokaci si zformuluji vlastní postoj.

Divadelní režie

V nějakém rozhovoru jsem četla, že jsi za ty roky režirování zvyklý na nejrůznější žánry a že by ses chtěl více vyhranit. Jak to pokračuje?

Ještě dokončuji věci z doby, kdy jsem chtěl především přijímat nové impulzy a úkoly, do nichž musím sám sebe rovnat, abych poznal, proti čemu se vyhraňuji. Než se začnu uškíbat nad muzikálem, chtěl jsem si nějaký zkusit – a tak dále. Ale jak je člověk rozmělněný na širokém záběru, tak samozřejmě cítí potřebu to zájmové pole zúžit. Chtěl bych více promlouvat k žité současnosti. Divadlo problémy nevyřeší, ale dovede způsobit, že se o nich mluví. Rád bych tedy více otevíral diskusi o některých tématech. Nastoloval agendu.

Když se ohlídeš za svými inscenacemi, řekl bys, že je něco spojuje? Zajímá tě některý druh témat, nějaké formální prostředky?

Všechny věci, co dělám, musím „přefiltrovat“ přes sebe, přes svou osobnost, takže na výsledku se to určitě projeví. Moje hodnoty, světónázor, smysl pro humor se v inscenaci odrazí, i když „jen“ naplňuji nějaký žánr. Nebo třeba policajt bude v mé inscenaci vždycky blbec, protože s nimi prostě mám takovou zkušenost. V Pasti na myši i v Talentovaném panu Ripleyem jsem si práci na postavách policistů opravdu užil.

Přál bych si, aby si lidi řekli, že pečlivě pracuji s hercem. To je věc, která mě velmi baví a na níž mi také velmi záleží. Ve středu inscenace by měl být herec a ostatní věci by měly být v dostředivém vztahu vzhledem k celku. Ten, kdo komunikuje s divákem, kdo předává to podstatné, je přece herec. Není to jeden z rovnocenných prostředků spolu s hudbou, scénou. Měl by „vyčuhovat“.

Často pracuješ se změnou žánrů.

A nejsem v tom sám. Potom, co skončila éra postmoderny – „anything goes“ – sloganu, kdy je možné udělat cokoli a zavání to schválnostmi, tak se volá po návratu k velkému vyprávění, silnému příběhu. Jenže jak v roce 2019 odvyprávět příběhy, které kolikrát nesou i určitou míru patosu. Před patosem se oklepeme, nevěříme mu, nedokážeme se jím nechat strhnout. Zvláště v českém prostředí máme potřebu věci spíš shazovat a pošklebovat se nad nimi. Navíc z filmů a knih máme zažité mentální půdorysy, troleje, kterými nás příběh vede, a mně jde o to tyhle stereotypy narušovat. Výrazně jsem to zaznamenal u současné filmové produkce. Ať už jde třeba o Vlka z Wall Street nebo o filmy, které točí Martin McDonagh. McDonagh změnou žánru naruší i to naše pasivní konzumování. Musíme se k tomu nějak postavit, přemýšlet o tom, aktivizuje nás to. Tím, že takhle přemýšlím ve vlastních režiiích, aktivizuji diváka. Nevtažuji ho do dění na jevišti, ale nechávám ho ve střehu, protože najednou se může všechno proměnit, a přitom to není „cohcárna“.

Ale nejde o žádnou novinku. Měl jsem teď v rozhlase možnost pracovat na Čapkových textech a už Čapek si to s krásnou lehkostí a velmi umně střihnul z žánru do žánru. K tomu

je ovšem zapotřebí i určitá míra znalosti řemesla, kumštu, což dnes nezní příliš populárně. Je zapotřebí grunt. Všichni nejsme jen umělci. Divadlo zahrnuje i osvědčené řemeslné postupy, které se dají naučit a které je dobré naplnit.

Není změna žánru laciný způsob, jak diváky udržovat v pozornosti?

Já dělám divadlo, protože je to sdílená komunikace tady a teď, sdílený čas a prostor. Patří k tomu i hravost, která nám dnes mnohdy chybí. Divadlo tak nabízí svěbytný prožitek, který nezažijeme, když si zapneme televizi nebo jdeme do kina.

Velmi dbáš na práci s mizanscénou (tedy rozmístěním hmoty na jevišti). Můžeš vysvětlit, proč je tak podstatná?

Mizanscéna je vyjádření určitého vztahu mezi lidmi nebo mezi člověkem a předmětem v čase a prostoru. Žijeme v kultuře obrazu a také já velmi dbám na vizuální stránku inscenace. Chci, aby každá její vteřina nesla i svou výtvarnou hodnotu.

Někdy se stane, že věci na jevišti nefungují. Změním mizanscénu – a náhle to funguje, přitom herec situaci interpretuje pořád stejně. To máš jako v malířství, kde aplikuješ třeba zlatý řez. Obdobně fungují zákonitosti prostoru. Levá strana je silnější než pravá, hloubka hraje víc než přední část jeviště. Souvisí to také se znalostí řemesla, o němž jsem mluvil.

Mimořádné reprízy komedie

Dva úplně nazí muži:

4. 5., 6. 5., 9. 5., 24. 5. (výjimečně hrajeme od 18:00!), 28. 5., 19. 6.

Termíny 4. 5., 9. 5. a 28. 5. v prodeji od **11. března!**

Více informací naleznete v pokladně Slovackého divadla nebo na webu www.slovackedivadlo.cz.

Během zkoušení jsi hodně mluvil o divadelní fotografii. Proč tě tak zajímá?

Umělecký šéf brněnského HaDivadla Ivan Buraj říká, že v divadle se dnes všechno dělá pro fotografii, pro design. V něčem je to asi pravda, v něčem ne. Fotka pak inscenaci samozřejmě prodává, tak je dobře, že divadla chtějí mít vizuální stránku na určité úrovni.

Pro mě je fotka především nejlepší zpětná vazba, lepší než divadelní recenze.

Vážně?

V životě jsem si přečetl jen dvě recenze mých režii, které by mi daly mou práci do souvislostí, jež bych sám nečekal. Jinak by bývá pouhé konstatování, do něhož se promítne vkus pisatele.

Divadelní fotografie naproti tomu představuje zachycení průběžného jednání herců. Když si projdu inscenaci fotku po fotce v krátkých sekvencích, tak si dovedu zpětně analyzovat, kde mám problémy. Že herci nevědí, co hrají, že mám nějakou pasáž špatně nasvícenou, že je mizanscéna v určitý moment málo plastická. Dává mi to zpětnou vazbu. Není to můj vynález, už Bertolt Brecht měl takové modellbuchy.

Rozhlas

Pracuješ jako kmenový režisér Českého rozhlasu. Co se ti na rozhlase jako médiu líbí?

Před takovými šesti lety mi nejvíc imponovalo, že se v rozhlase nasazují náročné tituly. Můžu se tam setkat s autory a poetikami, s nimiž bych se na divadle nesetkal – nebo třeba až za deset patnáct let. To se ovšem proměňuje: v současnosti se hodně sledují čísla, poslechovost a některé zajímavé formáty a cykly jsou tak na okraji zájmu.

Další podstatná věc je, že ke spolupráci si můžu pozvat kohokoli bez ohledu na to, v jakém divadle pracuje. Hned po škole jsem tak mohl pracovat s hereckou špičkou – přinejmenším tady na Moravě. A to mě hodně naučilo.

Navíc rozhlas vnímám jako poslední baštu mluveného slova. Dbá se v něm na češtinu, na výslovnost. A v neposlední řadě jsou moji kolegové lidé s velkou profesní i lidskou zkušeností. Pořád jsem tam suverénně nejmladší. Dnes a denně mi rozšiřují obzory. Přivedou mě k autorům, k nimž bych se nedostal. Musel jsem číst kvantum textů, které by mě ani nenapadlo číst. To jsou věci, které se i v antikvariátech dají sehnat jen obtížně.

Na kterých pořadech se podílíš?

To spektrum je opravdu široké: od rozhlasových her přes pohádky, četby na pokračování po dramatizované povídky, kulturně-publicistické magazíny, eseje nebo poezii. A díky tomu mi práce nezevšední.

Jak vzniká náplň těchto pořadů?

V několika málo případech jsem ji sám inicioval. Jinak máme slovesné dramaturgy a redaktory, kteří i na základě poptávky z koncových stanic Českého rozhlasu – Vltavy, Dvojky – navrhnou a posléze připravují schválené pořady. Nedělám skoro nic, co bych si sám vybral, a to mě hodně naučilo. Obvykle dostávám stylizovanější tvary a věci, kde se vyžaduje pečlivější práce s hercem. Nedávno mi řekli, že jsem v rozhlase udělal asi 1 500 pořadů a všechno jsou to věci, které zaplatpánbůh mají smysl a jsou zajímavé. Posouvají mě jako čtenáře i jako režiséra. Člověk roste úměrně náročností úkolů.

Kolik máš v rozhlase na natočení jedné hry času?

Rozhlas se dělá v kvapu. Na divadle hodinu a půl dlouhou inscenaci zkoušíme sedm týdnů, denně po čtyřech hodinách. V rozhlase na to mám čtyři, maximálně pět frekvencí po čtyřech hodinách. Čili za dvacet hodin musím udělat s hercem tu práci, kterou bych v divadle dělal několik týdnů. Díky tomu jsem se naučil pracovat v dialogu s hercem

efektivně i v určitém tempu. Často se mi navíc stane, že dostanu text, který musím další den točit.

Co se teď vlastně v Českém rozhlase děje? Máš na mysli to, že se v poslední době Český rozhlas stává tématem pro novináře. Ať už se jedná o chování jeho ředitele Reného Zavorala, který si zadal externí analýzy jedné reportáže Janka Kroupy o hospodaření Agrofertu, aby pak výsledky dvou ze tří těchto analýz ignoroval, protože se mu nehodily, neprodloužení smlouvy šéfovi Vltavy Petru Fischerovi, hromadné propouštění... Jak tomu rozumíš?

Jedna věc je, jak člověk vnímá instituci zvenčí. Spousta lidí se mě na to ptá a já musím většinou upřímně odpovědět, že nevím, protože jsem pořád zavřený ve studiu. Trošku se za to stydím.

Zvenku to vypadá, že se něco děje...

Já osobně nejvíc pociťuji, že tomu, co se dřív nazývalo tvorba, se dnes říká výroba. Nejde o slovíčkaření. Realizují se velké objemy, což se musí projevit na jejich kvalitě. Říká se sice, že pod tlakem vznikají nejlepší věci, ale je to trvale neudržitelné.

Když jsem nastupoval do rozhlasu, existovala tvůrčí skupina Regiony. Postupy nebyly tak centralistické, jako je tomu teď. Cítil jsem větší svobodu a autonomii brněnského studia a pracovalo se mi lépe.

Odráží se to v dramaturgii?

Podobně jako jsou divadla opatrná nasazovat něco s nejistým výsledkem, bubákem ve slovesné tvorbě jsou vulgarismy. Kolikrát se neřeší obsah ani forma, ale kolik se v tom kterém textu objeví vulgarit a kdy jej můžeme nasadit do programu. Kvalitní věc se pak nemusí reprízovat, protože je potenciálně konfliktní.

Zajímá dnes někoho, že ve hře zazní vulgární slovo?

Bohužel asi dost lidí. Prohlašujeme se za otevřenou společnost, ale nejsme jí. Chceme dnes opravdu slyšet názor druhého člověka, obzvláště, je-li odlišný od našeho? Myslím, že ne. Spíš si chceme potvrzovat naše vidění světa. Souvisí s tím boom v chalupářství. Radši se uklidíme, než abychom slyšeli něco nepohodlného, něco, k čemu bychom se museli aktivně vymezit.

Lukáš Kopecký

Lukáš Kopecký působí jako kmenový slovesný režisér brněnského studia Českého rozhlasu, kde vytvořil na patnáct set pořadů nejrůznějších žánrů – od rozhlasových her, přes kulturně-publicistické magazíny, eseje až po poezii. Podobně rozkročen je i v divadle. Má za sebou inscenace Dürrenmattova dramatu Herkules a Augiášův chlív, Dickensovy Kroniky Pickwickova klubu, detektivní Pastí na myši Agathy Christie, Pinterova Návratu domů či divadelního thrilleru Talentovaný pan Ripley. Patricie Highsmithové a řadu dalších. V současnosti připravuje muzikál Offline pro brněnské Divadlo na Orlí a komedii Pan Kaplan má třídu rád pro Městské divadlo Zlín.

Březen			
1. pátek v 19.00	Jaroslav Foglar Rychlé šípy		
2. sobota v 19.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro		L
3. neděle v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		F
4. pondělí v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		
4. pondělí v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SLoFFÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
5. úterý v 18.00	Karolína Světlá Kříž u potoka	naposledy v UH	S
5. úterý v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SLoFFÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
7. čtvrtek v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		D
7. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SLoFFÁCKÉ DIVADLO, 80. repríza	ZŠ UNESCO UH
8. pátek v 10.00	Michael Cooney Nájemníci		š
9. sobota ve 20.00	Ples Slovákého divadla a Ray Service		Klub kultury UH
11. pondělí v 10.00	Emanuel Míšek, Josef Fojta Anička a bylinkové kouzlo		š
11. pondělí v 10.00	Herman Melville Bílá velryba		Malá scéna – š
12. úterý v 18.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce		E
12. úterý v 18.00	Matt Charman Večer na psích dostizích		Malá scéna
13. středa v 17.00	István Örkény Rodina Tótů	derniéra	V
13. středa v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	SLoFFÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
14. čtvrtek v 19.00	Pavol Seriš Pri kase	host SD: one man show Pavola Seríše	Malá scéna
15. pátek v 19.00	Josef Kajetán Tyl, František Škroup Fidlovačka		
16. sobota v 19.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro		G
20. středa v 18.00	David Seidler Králova řeč		U
20. středa v 18.00	Matt Charman Večer na psích dostizích	35. repríza	Malá scéna
21. čtvrtek v 19.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro		J
22. pátek v 10.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les	veřejná generální zkouška	
22. pátek v 19.00	Na kus řeči s Pavlem Šupinou	speciální beseda k premiéře inscenace Les	Kafe Uprostřed (UH)
22. pátek v 19.00	William Russell Shirley Valentine	host SD: one woman show Simony Stašové	
23. sobota v 19.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les	premiéra	P
24. neděle ve 14.00	Arnošt Goldflam Tatínek 002	host SD: Divadlo LokVar Praha	Pohádka 14
24. neděle v 17.00	Arnošt Goldflam Tatínek 002	host SD: Divadlo LokVar Praha	Pohádka 17
25. pondělí v 8.45	Arnošt Goldflam Tatínek 002	host SD: Divadlo LokVar Praha	š
25. pondělí v 10.30	Arnošt Goldflam Tatínek 002	host SD: Divadlo LokVar Praha	š
25. pondělí v 19.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les		Y
26. úterý v 10.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les		Senior 2
28. čtvrtek v 19.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les		B
30. sobota v 19.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les		A

Duben			
1. pondělí v 10.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les		Senior
2. úterý v 18.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		T
2. úterý v 19.00	Lutz Hübner Uča musí pryč!	uzavřené představení SLoFFÁCKÉ DIVADLO	ZŠ UNESCO UH
3. středa v 17.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce		N
3. středa v 18.00	Matt Charman Večer na psích dostizích		Malá scéna
4. čtvrtek v 19.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro		X
5. pátek v 10.00	Emanuel Míšek, Josef Fojta Anička a bylinkové kouzlo		š
5. pátek v 10.00	Herman Melville Bílá velryba		Malá scéna - š
6. sobota v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		C
7. neděle v 19.00	David Hare Skleněný strop	host SD: Divadlo Ungelt Praha	
10. středa v 18.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce	25. repríza	U
10. středa v 19.00	Na kus řeči s Pavlem Šupinou	speciální beseda k premiéře inscenace Kocourkov-Brod	Kafe Uprostřed (UH)
11. čtvrtek v 19.00	Alexandr Nikolajevič Ostrovskij Les		Q
12. pátek v 10.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod	veřejná generální zkouška	
13. sobota v 19.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod	světová premiéra	P
14. neděle v 17.00	Vít Peřina, Martin Tichý Hodina Komenského	host SD: Divadlo loutek Ostrava	JUNIOR
15. pondělí v 8.45	Vít Peřina, Martin Tichý Hodina Komenského	host SD: Divadlo loutek Ostrava	š
15. pondělí v 10.30	Vít Peřina, Martin Tichý Hodina Komenského	host SD: Divadlo loutek Ostrava	š
15. pondělí v 19.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod		Y
16. úterý v 10.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod		Senior 2
17. středa v 19.00	Ray Cooney 1+2=6 (Jeden a dvě je šest)	125. repríza	
18. čtvrtek v 19.00	Sébastien Thiéry Dva úplně nazí muži		K
23. úterý v 18.00	David Seidler Králova řeč		E
24. středa v 17.00	Josef Kajetán Tyl, František Škroup Fidlovačka		O
25. čtvrtek v 19.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod		D
26. pátek v 19.00	Michael Cooney Nájemníci		
27. sobota v 19.00	Ladislav Smoček Kosmické jaro		R
28. neděle v 19.00	Šimon Caban Kocourkov-Brod		H
29. pondělí v 15.00	Kabelkový veletrh	pořádá Naděje UH	
30. úterý v 18.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce		S
30. úterý v 18.00	Matt Charman Večer na psích dostizích	derniéra	Malá scéna

P(r)oč asi?!

Absurdní předpověď o jednom dějství

- Táta:** Mámo, podívej se z okna – je tam už jaro?
- Máma:** Je! Přímo Kosmické!
- Táta:** Ale Úča říkala...
- Máma:** Jestli něco říkala, tak ta Úča musí pryč!
- Táta:** Hele, jak se vyjasnilo. Už je vidět Ostrovského Les.
- Máma:** A tají sněhy. Voda se zvedá. To zas bude Kocourkov-Brod.
- Táta:** A přijdou zase?
- Máma:** Kdo?
- Táta:** Rodina Tótů přece.
- Máma:** Jo, jo, naposledy, v březnu!
- Táta:** Tak to zase dáme řeč (Královu).
- Máma:** A bude hezky... Teplo. Teploučko.
- Táta:** Mámo, já ti vidím až do žaludku. Ty se těšíš, až budou venku pobíhat ti Dva úplně nazí muži, co?
- Máma:** Ale jdi, vždyť to byli jenom Nájemníci. Zase děláš Mnoho povyku pro nic.
- Táta:** Mámo, vidíš, sousedovic Anička (a bylinkové kouzlo).
- Máma:** Nevidím nic, padla aprílová mlha!
- Táta:** Vždyť to není mlha, ale Bílá velryba.
- Máma:** A přijdou i Deštivé dny!
- Táta:** Ale až na podzim.
- Máma:** Táto, obleč se, někam vyrazíme!
- Táta:** Do divadla!

Krásné jaro Vám přeji
Irena a David Vackovi!

Kde nás můžete sledovat:

facebook

instagram

twitter

youtube